

Čin III (1921-32), 1 v.

vychovných podniků jako nový druh povinnosti. Dnes správně uznává, že lidovělbová činnost může postihnout i s volným časem lidových křesťanů a že je musí přinutit tak jak vyjdou z dílem a kanceláři, a snažit se navázat na její bezprostřední potřeby.

KOLEKTIV MIADYCH DIVADELNÍKŮ. Pod tímto názvem seskupili se herci pražských divadel, přišli sejdít k nejmilší povídajících jejich modernímu uměleckému názírání. Kolektivu přistoupili z herců: Libertýnová, Jeřková, Svozllová, Jareš, Boháč, Očásek, Horálek, Velebný a řada posluchačů dramatické konservatoře, z režisérů: Sulc, Salzer a Vítvarník. Ryk z hudebníků: Ponc. Kolektiv se představil v Bert Brechtově Bludšti velkoměsta, nastudovaném v Sulu cové režii.

BĚLORUS. Před časem odmítla Nase řeč v krátké poznámce (1951, strana 141) výkon našeho časopisu (z 12. února 1951) chtějí, aby se u nás užívalo názvu Bělorus místo Běla. Půs. Právě se dovídáme, že ona bláznivá poznámka vzbudila pozornost i francouzského slavistického časopisu Revue des études slaves svými chybami a nedopatřeními: je tam nazvána (1951, strana 86) »une note un peu confuse« a vytýká se, že její název — a podle něho je české Bělorus, které nejasně se vykládá domácími vývojem — a dále, že si vymyslí ruské Sibirija, kadežto v ruštině je Sibir.

ZIČHOVA TEORETICKÁ DRAMATURGIE. Praha, Melantrich, Vyděl.

V své Estetice dramatického umění pokouší se Oskar Zich státněho umění, v němž by činohra, zpěvohra a genry jim s moderními divadelními teoretiky a praktiky (Fajrov) nevádí Zich drama do umění básnického, neboť podle jeho názoru není básnický text dílem samým, nýbrž jen jeho možností. Teprve dramatickým hercovým výkonem a režisérským kompostací rozvíjí se textová předloha v živoucí divadelní dílo herce, jenž svým výkonem má zhmotnit dramatický text Zich podrobně analyzuje podstatu dramatického díla, rozbíhá a dramatičnost, studuje zákonitosti dramatického děje a dramatičnost postavu a to všecko v stále souvislosti s hercovou účasí na divadelním projevu. Obírá se detailně hercovou psychologií, zvýrazňuje jeho zásadní odlišnost od recit.



lona a tančenička, zkomárá jeho tvárné prostředky, nahlíží jeho tvorbu a zachycuje růst hereckého výkonu. Od herce Zich pozornost k režisérovi a jeho práci. Tím se dostává ke studiu scénického prostoru, o jehož výtvarné uvažování a jemuž podléhá i výtvarné umění, pokud se účastní jejího práce. Zároveň se zamýšlí v podstatu divadelní iluze a princip jejího stylistice, jenž ho vede k otázce dramatických slohů. Jako drama nepatří do poesie, tak ani opera nevěta Zich do hudby, nýbrž do dramatického umění. Činohra jsou tyto Zichovy výklady blízké hlavně požadavkům dramatičnosti a divadelnosti, kladeným na libretto i celé její dramatičnosti a divadelnosti, jasné a přístupné psaná, usotstavuje a vědecky zpevňuje moderní divadelní teorii. Její nejvyšší přínos je v jejích terminologických setřeních, jímž jasně divadelní pojmy, běžně užívané a ne dost určitě ustálené. Stejně lze však potlačit výkon, že Zichovo dílo neuvádí pramenem literaturu.

VACLAV CHAB: JAK SE DĚLAJÍ NOVINY. Praha, Svaz

naprobně osvobození 8 Kč. Reportáž o novinách, na jakou jsme čekali. Nemá to věda ani statistika, potěný spis ani encyklopedie o tom, jak se to dělá, ale množství bystrých postřehů a rad tam, kdo noviny čtou i dělají. Stojí za zmínku upozornit na to, jak Chab dovede názorně a objektivně ukázat, co to je zpráva, její cena a hodnotení, jak přesvědčivým způsobem a zajímavou formou (lčení jednoho dne v redakci) ukazuje, jak se list rodí, aby toho obratně použil tam, kde dává rady dopisovatelům a spolupracovníkům. Nesympatictější na knižce je, že jde všemu az na kořen, že volí příklady a že kritičnost jejich bystrých soudů není omezena ohledy nahoru ani dolů, napravo ani nalevo. Jakoby in margine svých pozorování řečne Chab mnoho kritického o bolestech naší žurnalistiky, a jeho rady ukazují na vřelí pomoci tam, kde pomoci je opravdu třeba. Knižka, nezatížena vědeckými formálkami a teoretických názorů a spekulativními poučkami, vychází ze života a je určena všem, kdož noviny čtou i dělají. Je to čtení zajímavé a živé a přinese jisté hodně užítku. To měl Chab jisté v úmyslu, a to se mu podařilo.

MUDR. P. VACHET, NEMOCI A LÉKY MODERNÍHO ŽIVOTA. Píleozní J. Jehliková a K. Jelínek. Praha, Orbis, knihovna Časové otázky, 15 Kč.

Autorem probírá v sedmi kapitolách zdroje chorob a udává cesty, jak možno si zachovat zdraví. Píše: »Dáváme se unášet vřem moderního života, amž se pokoušíme organizovat v něm svůj vlastní život. Nechápeme, že novému životu odpovídá nová hygiena — zcela odlišná od tradiční hygieny, na kterou